

РЕШЕНИЕ

№ 4443

гр. София, 25.06.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав,** в публично заседание на 16.06.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2333** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от АПК.

В постъпило на 05.03.2015г. по реда на чл.152 АПК оспорване от А. Д. Л. чрез пълномощника адв. Л. е заявено недоволство от решение № РО 103/ 11.02.2015г. на директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане № 213 00 3996 7/ 17.12.2014г. за възстановяване на добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 18.07.2013 г. до 09.04.2014 г. в размер на 10 624,16 лв.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на актовете, мотивирани със следните конкретни твърдения: правото на пенсия е субективно право, което се упражнява по инициатива и изрично волеизявление на претендиращия това право. В разглеждания случай то е придобито след периода, в който Л. е безработен. Оспорващият не е предполагал и не е уведомяван, че ще му бъде отпусната пенсия, което е сторено в значително по-късен период и с начална дата 14.10.2014г., когато е администрирано подаденото заявление за отпускане на пенсия.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа искането си за отмяна на решението.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С., представляван от юрисконсулт В., отрича основателността на оспорването по подробни писмени съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

На 21.06.2013г. А. Л. се обърнал към директора на С. с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица. С разпореждане № 213 00 3996 3/ 09.01.2014г.

искането е уважено – на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 27.05.2013г. до 09.04.2014г. в размер на 57,74 лв дневно.

С писмо от 04.09.2014г. директорът на Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ при ТП на НОИ С. уведомил директора на Дирекция „Пенсии“, че в периода 27.05.2013г. – 09.04.2014г. Л. е получавал парично обезщетение за безработица, а впоследствие е установено, че считано от 18.07.2013г. му е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. При тези данни е изискано предоставяне на акта, с който е отпусната ЛПОСВ.

Видно от разпореждане № [ЕГН] от 09.07.2014г., на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст от 18.07.2013г. пожизнено по § 4, ал.1 ПЗР на КСО.

С разпореждане № 213 00 3996 4/ 31.10.2014г. е прекратено изплащането на отпуснатото на основание чл.54ж, ал.1 във връзка с чл.54а, ал.1, чл.54б, ал.1, чл.54в, ал.1 КСО с разпореждане № 213 00 3996 3/ 09.01.2014г. парично обезщетение за безработица, считано от 18.07.2013г.

С разпореждане № 213 00 3996 5/ 31.10.2014г. на главен експерт по осигуряване ПОБГВ, заместващ ръководител на осигуряването за безработица по силата на заповед № 225/ 09.08.2012г. е прието, че в нарушение на чл.7, ал.2 от Наредбата за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица на Л. неправилно е изплатено парично обезщетение за безработица в размер на 10 624,16 лв, поради което и на основание чл.54ж, ал.3 вр. чл.114 КСО цитираната сума подлежи на възстановяване. С. на адресата си на 06.11.2014г. административен акт е своевременно оспорен пред ответника. В становище № 94 АА 4961/ 17.12.2014г. на началник отдел Правен е заявено разбирането, че обезщетението за безработица не е недобросъвестно получено, доколкото не е налице извършване на противоправно действие или бездействие от жалбоподателя. В разглеждания случай Л. към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия на 14.10.2014г. не е могъл да бъде сигурен, че е придобил право на пенсия по § 4, ал.1 от ПЗР на КСО, още по-малко е могъл самостоятелно да определи евентуалната начална дата на отпускането ѝ, тъй като тези обстоятелства се установяват от пенсионния орган. Касае се за хипотезата на чл.54е, ал.3 КСО вр. чл.114, ал.2 от същия кодекс, касаеща задължението на лицето да възстанови добросъвестно полученото от него парично обезщетение за безработица за времето от 18.07.2013г. до 09.04.2014г. без да бъде начислявана лихва по чл.113 КСО. Възприемайки цитираните съображения, с разпореждане № 213 00 3996 6 от 17.12.2014 г. гл. експерт по осиг. ПОБГВ, заместващ ръководител на осигуряването за безработица /заповед № 225 от 09.08.2012 г./ отменя разпореждане № 213 00 3996 5/ 31.10.2014г. и издава същия по вида си акт с № 213 00 3996 7 от 17.12.2014г., с който разпорежда оспорваният да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 18.07.2013г. – 09.04.2014г. в размер на 10 264,16 лв. Недоволството си от цитирания акт Л. заявил на 14.01.2015г., когато е депозирал оспорване вх. № 94 АА 4961 1 по описа на ТП на НОИ С. град, по което е произнесено сега обжалваното решение № РО-103/ 11.02.2015г. Последното е съобщено на адв.Л. на 19.02.2015г., а жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е предадена на пощенски оператор на 04.03.2015г., преди да е изтекъл срокът по чл.118, ал.1 КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № РО-103/ 11.02.2015г. е издадено от компетентен орган – директора на ТП на НОИ С. град, пред който, като ръководител на териториално поделение на НОИ, се подават жалби срещу разпореждания за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване съгласно чл.117, ал.1, т.2, б. „д” от КСО и който по силата на чл.117, ал.3 от кодекса се произнася с решение по тези жалби.

Индивидуалният административен акт е изготвен в предвидената от закона форма по чл.117, ал.5 КСО вр. чл.59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал.2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, указания относно органа и срока за обжалване, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с посочване на длъжността му.

При служебната проверка за законосъобразност на оспорения акт, извършена на основание чл.168 вр. чл.146 от АПК, съдът не открива съществени нарушения на административно-производствените правила. Решението е произнесено след надлежно сезиране, като са обсъдени доводите на оспорващия и доказателствата в преписката.

При издаването му не е допуснато нарушение на материалния закон.

Между страните по делото няма спор на факти: по заявление, подадено на 21.06.2013г., с разпореждане № 213 00 3996 3 от 09.01.2014г. на Л. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 27.05.2013г. – 09.04.2014г. в размер на 57,74 лв дневно, което е получено от него в пълен размер. Спрямо жалбоподателя по заявление от 14.10.2013г. е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 18.07.2013г.

От принципното положение, че добросъвестно получените плащания не подлежат на връщане от осигурените лица, е налице изключение – чл.114, ал.2 КСО определя, че това са случаите по чл.40, ал.7, чл.42, ал.2 и чл.54е и при прилагане на разпоредбите на международни договори, по които Република България е страна, в които хипотези възстановяването им е без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение. Правилото на чл.54е, ал.3 КСО има за цел да елиминира едновременното получаване на два вида обезщетение, плащани при едновременното настъпване на два осигурителни риска, единият от които изключва другия - и двата осигурителни риска (безработица и старост) са свързани с временна или трайна липса на работоспособност, която не е причинена от заболяване. Старостта, причиняваща неработоспособността, изключва безработицата като причина на неработоспособността на същото лице. Поради това правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст или за ранно пенсиониране изключва правото на парично обезщетение за безработица.

Изплатеното парично обезщетение подлежи на възстановяване съгласно чл.54е, ал.3 КСО независимо, че е получено добросъвестно. Обстоятелството, че пенсията е отпусната от дата, предхождаща датата на заявлението за отпускането ѝ, обосновава добросъвестно получени суми, но въпреки това същите подлежат на възстановяване по реда, предвиден в КСО. В случая е безспорно, че за периода от 18.07.2013г. до 09.04.2014г. Л. е получавал едновременно пенсия за осигурителен стаж и възраст и парично обезщетение за безработица. По силата на чл.54, ал.3 КСО отпусната пенсия се явява изключващо основание за правото на обезщетение за безработица и елемент от фактическия състав на нормата, чиито правни последици са задълженията за

възстановяване на изплатените обезщетения за безработица за периода, за който е отпусната пенсията.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт е произнесен при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и подлежи на отхвърляне. При своевременно заявеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/ 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 350 лв.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Л. срещу решение № РО 103/ 11.02.2015г. на директора на ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА А. Д. Л. да заплати на ТП на НОИ С. град 350 /триста и петдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от изпращането на преписи на страните.

СЪДИЯ: